

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גודשלק	שם פרטי: דינה
---------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פרחי		בלועזית Farahi	
שם פרטי איתו נולדתי: קלייר		בלועזית Claire	
שנת לידה: 19.10.1934		מין:	
עיר לידה: פריס		בלועזית Paris	
שם פרטי ושם משפחה של האב: סולומון פרחי		שם פרטי ושם נעורים של האם: אמילי סבח	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פריס		בלועזית Paris	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) גן ילדים		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) פריס, צרפת		ארץ המגורים: צרפת	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: מרץ 1959	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "תאודור הרצל"	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

ההורים שלי באו מטורקיה כל אחד לחוד לאחר הטבח הארמני הם פחדו שיהרגו בטורקיה. הם הכירו בפריז, התחתנו ונולדו להם שבעה ילדים - ארבעה בנים ושלוש בנות: אלברט הבכור, אנג'ל, ויקטוריה, רפאל, אני, זוזאק ודניאל. אבא עבד במפעל נפט "אסו" בפריז ואימא הייתה עקרת בית. סבתא מצד אימא הייתה גרה איתנו. אני זוכרת שבבית הייתה תמונה ארוכה של הכותל. במקום שגרנו היינו שתי משפחות יהודיות ושאר המשפחות צרפתיות.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות

בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בספטמבר 1939 גרמניה פלשה לפולין וברדיו הודיעו שצרפת ואנגליה נכנסו לגרמניה להגן על פולין. המשכנו את החיים שלנו כרגיל עד יוני 1940. כשהגרמנים נכנסו לפריז הייתה בהלה ורוב האוכלוסייה היהודית והלא יהודית התחילו לברוח מהעיר. מכיוון שהייתה בהלה ראש העיר ארגן רכבות לילדים. שתי אחיות שלי ואחי נסעו קודם והיינו צריכים להיפגש איתם בליאון. אמי הייתה שלושה ימים לאחר לידת דניאל. לאחר כמה ימים אלברט, זוזאק, אני, דניאל ואימא עלינו לרכבת. האיטלקים היו מפגיזים את הרכבות ואמי אמרה לי לברוח מהרכבת. אני ואלברט הצלחנו לברוח ומצאנו עצמנו בתוך ההפגזה. חזרנו לרכבת, הגענו לליאון ונודע לאימא שהרכבת עליה היו שלושה מאחי הופגזה ולא ידוע מה עלה בגורלם. בעקבות כך אמא החליטה שאנחנו חוזרים לפריז.

הגענו לפריז והתחילה מסכת האיסורים. הלכנו עם טלאי צהוב ונאסר עלינו לנסוע באוטובוסים, ללכת לקולנוע או לבית הספר. היו לנו יומיים בשבוע לעשות קניות. אני זוכרת את הגרמנים עם המדים השחורים והמגפיים הגבוהות. אימא הייתה אומרת לנו לא לעבור לידם במדרכה אלא לעבור למדרכה השנייה כי הם היו יכולים להרוג ככה סתם ללא סיבה. אבא המשיך לעבוד במפעל הוא היה הולך עם טלאי הצהוב על החולצה. סיפרו לי שמאוד אהבו אותנו, אבא היה אדם מאוד חברותי שאפילו הגרמנים חיבבו אותו. אבא היה קומוניסטי ונלחם למען זכויות הפועלים.

ביולי 1942 המשטרה הצרפתית אספה את כל היהודים ושלחה אותם למחנה המתנה ומשם למחנות ריכוז ברכבות, כך ניקו את רוב היהודים מפריז. ביולי 1943 ראש העיר פנה לאבא וביקש ממנו שישלח אותנו יחד עם ילדי פריז למקומות בטוחים יותר כדי שניצל. בעקבות מותם של האחים שלי ברכבת, אחיי הגדולים אמרו שהם לא נפרדים יותר מההורים שלי ולכן הם לא רוצים לבוא לכן הוחלט שאני וזוזאק נלך. ב-27.7.1943 אבא ליווה אותנו לאוטובוס שלקח אותנו לתחנת הרכבת האוטובוס הגיע שני האחים שלי עלו לאוטובוס אבא עצר אותי לפתע קרע ברך חיבק אותי ואמר לי "תבטיחי לי שני דברים" אחד: אל תשכחו שאתם יהודים ודבר שני: אל תיפרדו. כנראה הוא פחד שלא ימצא אותנו לאחר המלחמה ואני הבטחתי לו עליתי לאוטובוס שני האחים שלי כבר התיישבו בכיסאות אני ישבתי על יד החלון אבא הושיט את ידו לשלום הוצאתי את ידי מהחלון ונגעתי בידו וזאת הפעם האחרונה שראיתי את אבא.

לאחר כמה שעות נסיעה הגענו לאזור בצרפת ושם חילקו אותנו למשאיות והמשאית הייתה עוצרת ליד בתים והיו יורדים ילדים למשפחות והיו מבצעים רישומים וכל פעם שהיו רוצים להפריד אותנו ולקחת את אחד האחים אני בכיתי כי לא רציתי שניפרד והיו לוקחים ילד אחר וכך היה עד שלבסוף נשארנו ארבעה ילדים במשאית. המשאית עצרה במקום עזוב ועמד איש שאמר שהוא רוצה ילדה בגילי מפני שאשתו צריכה ללדת ורצה שאני יעזור לו ואני התחלתי לבכות לא רציתי לעזוב את האחים שלי ניסו להוריד אותי בכוח ואחי התחיל גם הוא לצרוח מפני שראה את הפאניקה והצעקות שהיו, למזלנו לא שמתי לב שעצרנו ליד טירה והרוזן כנראה שמע את הצעקות והגיע לראות מה קרה וסיפרו לו את מה שהיה ואישה לחשה לו משהו באוזן אני חושבת שהיא אמרה לו שאנחנו יהודים הוא הסתכל עלינו ועשה סימן עם היד שהוא רוצה את שלושתנו. בערב כאשר אמרו לי שאני ישנה בחדר של זיזו הבת שלהם סירבתי להתפשט וללכת לישון מפני שרציתי לישון עם האחים שלי פחדתי להיפרד מהם הגנן הלך לרוזן ואמר לו שיש בעיה ואני לא מוכנה לישון שם ואז הוא אמר שאין בעיה ואני יכולה לישון עם האחים שלי. מיולי 43 עד אביב 45 היינו בטיירה של הרוזן שם למדנו בבית הספר הייני הולכים לכנסייה ממש נטמענו שם באוכלוסייה.

הרוזן היה איש מחתרת והבן שלו היה שר המשפטים בממשלה והבן שלו התפטר מכיוון שסירב לשתף פעולה עם הגרמנים. לימים הרוזן קיבל את האות חסיד אומות עולם. ב-20.5.1944 המשפחה שלי נעצרה שני אחים שתי אחיות ההורים שלי וסבתא הגיעו לדרנסי שהיה מחנה מעבר ומשם חיכו עד שתגיע רכבת הם עלו לרכבת הייתה בהלה גדולה מאוד הגרמנים שהיו עם כלבים ובעלייה לרכבת היו דחופות סבתא שלי נפלה ושברה את האגן והגרמנים נאלצו להשאיר אותה וככה היא ניצלה טיפלו בא ושלחו אותה לדרום צרפת היא נפטרה במרץ 58. ב-20.5.1944 המשפחה שלי הגיעה לאשוויץ ושם הייתה סלקציה ד"ר מנגלה החליט מי לעבודה ומי למוות. צד שמאל היה המוות צד ימין היה עבודה והוא שלח את אימא עם דניאל הקטן לצד שמאל ויקטוריה

שבסלקציה נבחרה ללכת לצד ימין ראתה שאימא הולכת לצד שמאל רצה אל אימא ובאותו יום זה היה יום ההולדת של אימא היא דניאל וויקטוריה נכנסו לתא הגזים. אחותי מתה ממחלה לאחר כמה ימים ואבא הייתה לו עבודה מאוד קשה הוא היה צריך לפזר סיד על הגופות שהיו זורקים לבורות והחומר היה מאוד מסוכן ואבא הרגיש שהוא עומד למות ליד אחי והוא לא רצה לכן הוא אמר לו שצריכים נגר לתקן את הקרונות שהיו מובילים בהם יהודים והיהודים שהיו מנסים לברוח היו מנסים להרים את תחתית הרצפה של הקרון וכך הם נפרדו לכמה ימים ואחי לא ראה יותר את אבא, אבא נפטר שם.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה הייתה לי דודה אחות של אימא היא הסתתרה בכפר מפני שדוד שלי היה איש מחתרת ובזכות זה הסתירו אותה כדי שילחם בגרמנים ובאביב 1945 באו לקחת אותנו מהטירה ולקחו אותנו למוסדות ולא היה נהוג שבנים ובנות יהיו יחד ומפני שלא רציתי להיפרד מאחיי הייתה לי שיטה בכל פעם שהיו מפרידים אותנו הייתי עושה שביתת רעב הייתי בת 11 הייתי קטנה ורצה והם היו נבהלים ונותנים לי להיות עם האחים שלי והיינו הולכים למוסד אחר עד שמצאתי את דודתי כשהיינו שם היא הבינה שזה לא בשבילה והיא הכניסה את האחים שלי לבית יתומים ואותי השאירה בבית כדי שאני יעזור לה בעבודות הבית לא רציתי להיפרד מהאחים שלי לכן חברת משפחה של ההורים שלי שהייתה רופאה ביימה לי מחלה ואמרה שיש לי איזה כתם בריאה ושזה מדבק דודתי פחדה שאני ידביק את הבת שלה וכך היא שלחה אותי לבית יתומים של יהודים ששם טפטפו לנו על ציונות מאוד נגע לליבי הציונות שבניגוד אלי את אחי זה הרחיק והם התחתנו שם עם נשים לא יהודיות ואני רציתי מאוד לעלות לארץ ישראל מגיל 14 אך לא עליתי רק מפני שהבטחתי לאבא שלי שאנחנו לא ניפרד ועד שהאחים שלי לא התחתנו לא עליתי לארץ ישראל. בצרפת עבדתי כמזכירה ואת צרפת עזבתי בגיל 24 ולא היה נהוג שבחורה תעזוב את הבית ואחים שלי לא רצו שאני יעלה לארץ ישראל לכן אמרתי להם שאני הולכת לשנת שירות אחת.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בגיל 24 הגעתי לארץ לשנת שירות לקיבוץ אושה (על יד קריית אתא) הייתי מאוד מאוכזבת מפני שבאתי לארץ על מנת לתרום למדינה ובקיבוץ הלינו אותנו במקום אשר היה מחוץ לקיבוץ ובמקרה פגשתי בחורה מקיבוץ גדות שגם היא הייתה ניצולת שואה ודרכה הגעתי לקיבוץ בשנת 1959, באותה התקופה הקיבוץ היה מופגז זה היה קיבוץ צברים שלא ידע לקלוט עולים. בקיבוץ הכרתי את בעלי שהיה גר בבית - אורן הוא הגיע ממרוקו התחתנו נולדו לנו 3 ילדים שני בנים ובת הילה מיכאל ועמי. בקיבוץ עבדתי בכל הענפים פרט לרפת לרוב עבדתי בבית הילדים בגיל הרך. אני זוכרת שילד היה בוכה הייתי כורעת ברך ונמצאת בגובה העניים שלו בדיוק כמו שעשה אבי לפני שנפרדתי ממנו בפעם האחרונה שראיתי אותו. אני רוצה להוסיף שהשואה לא הייתה רק השמדה של שישה מיליון יהודים זו הייתה השמדה של ילדות ונעורים של אלפי ילדים.

ראיון: יאיר יהודאי, קיבוץ גדות, יוני 2013